

Sygn. akt: III AUa 1580/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Jacek Zajączkowski

Sędziowie: SSA Janina Kacprzak

SSA Lucyna Guderska (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2013 r. w Łodzi

sprawy **B. Ż.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.**

o odsetki,

na skutek apelacji wnioskodawczyni

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 25 września 2012 r., sygn. akt: V U 1383/12;

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1580/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 maja 2011r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił B. Ż. wypłaty odsetek od renty rodzinnej po S. Ż. (1).

W odwołaniu od powyższej decyzji B. Ż. domagała się jej zmiany i przyznania odsetek od renty rodzinnej z powodu opóźnienia w jej przyznaniu i wypłacie za okres od 3 listopada 2010r. do 31 marca 2012r.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 25 września 2012r. Sąd Okręgowy w Kaliszu oddalił odwołanie.

Rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji zapadło w następującym stanie faktycznym:

W dniu 9 września 2010r. B. Ż. złożyła wniosek o rentę rodzinną po S. Ż. (1) zmarłym 1 września 2010r.

Decyzją z dnia 3 listopada 2010r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił wnioskodawczyni przyznania rodzinnej po mężu S. Ż. (1), zarzucając brak wspólności małżeńskiej między małżonkami w chwili śmierci S. Ż. (1).

W wyniku odwołania B. Ż. od powyższej decyzji toczyło się postępowanie sądowe w sprawie V U 1466/11 Sądu Okręgowego w Kaliszu. Sąd prowadził dowód z przesłuchania świadków, dowód z dokumentów Gminnego Ośrodka Pomocy (...) w B., dowód z przesłuchania pracownika GOPS w B., dowód z przesłuchania odwołującej. Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd Okręgowy w Kaliszu wyrokiem z dnia 3 czerwca 2011r. oddalił odwołanie B. Ż., oceniając iż między odwołującą i S. Ż. (1) nie istniała wspólność małżeńska. W wyniku apelacji odwołującej od powyższego wyroku Sąd Apelacyjny w Łodzi w dniu 24 stycznia 2012r. w sprawie III AUa 1141/11 zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Kaliszu oraz decyzję organu rentowego i przyznał B. Ż. rentę rodzinną po S. Ż. (1) od dnia 1 września 2010r. Rozstrzygnięcie sprawy miało miejsce w następującym stanie faktycznym: B. Ż. ur. (...) od 22 czerwca 1974r. do 8 czerwca 1981r. pozostawała w związku małżeńskim z J. Ż., który zmarł śmiercią tragiczną. Od roku 2000 jest świadczeniobiorcą GOPS w B.. Otrzymuje zasiłek stały z tytułu orzeczonej niepełnosprawności. Od roku 1999, w którym zmarła jej teściowa, B. Ż. zaczęła opiekować się swoim teściem - S. Ż. (1). Zamieszkiwał on w miejscowości T., odległej o 10-11 km od B., gdzie mieszka wnioskodawczyni. Do domu teścia przyjeżdżała kilka razy w tygodniu. Opiekowała się nim, prowadziła mu gospodarstwo domowe, woziła go do lekarzy; była przez niego wynagradzana. S. Ż. (1) zamieszkiwał wraz z dwoma synami: H. i M.. Obaj pracują zawodowo. H. Ż. prowadzi zakład ślusarski w odległym od T. o 12-13km P.. Praktycznie całymi dniami zajęty jest prowadzoną działalnością. M. Ż. jest nauczycielem i pracuje w B.. W dniu 6 września 2006r. Sąd Rejonowy w Kaliszu zezwolił B. Ż. na zawarcie związku małżeńskiego z urodzonym (...) S. Ż. (1). Wnioskodawczynią była odwołująca. Decydując się na zawarcie związku małżeńskiego z teściem, uległa ona jego namowom. S. Ż. (1) pragnął w taki właśnie sposób zapewnić sobie opiekę z jej strony. Wyznał jej także uczucie jakim ją obdarza, a nawet groził popełnieniem samobójstwa w przypadku odrzucenia jego oświadczeń. Do zawarcia związku małżeńskiego doszło w dniu 18 listopada 2006r. W dniu 6 kwietnia 2007r. B. Ż., uprzedzona o odpowiedzialności karnej za podanie danych niezgodnych z prawdą złożyła w GOPS B. oświadczenie, że prowadzi jednoosobowe gospodarstwo domowe. Do dnia śmierci S. Ż. (1), co miało miejsce w dniu 1 września 2010r. treści oświadczeń, na potrzeby związane z ubieganiem się o zasiłek z pomocy społecznej, złożyła odwołująca jeszcze kilka. I tak w szczególności w oświadczeniu z 3 października 2007r. ponownie podała, że prowadzi jednoosobowe gospodarstwo domowe. Taka też informacja pojawiła się w oświadczeniu z 5 grudnia 2008r., aby w oświadczeniu z dnia 19 stycznia 2009r. podać, że zamieszkuje samotnie. O prowadzeniu jednoosobowego gospodarstwa domowego oświadczyła również odwołująca w dniu 18 czerwca 2010r. B. Ż. nie poinformowała GOPS-u o zmianie, jaka zaszła w jej życiu osobistym. Nie informowała ośrodka również o tym, że zmieniła miejsce swojego przebywania. Nie poinformowała o tym pracowników ośrodka, również podczas wizyt jakie składali oni w jej miejscu zamieszkania. Nie uprzedzali jej o terminie odwiedzin, których celem było uaktualnienie danych odnośnie okoliczności mających wpływ na prawo do zasiłku. Jeśli zdarzyło się, że pracownicy socjalni nie zastali jej w mieszkaniu, to kontaktowali się z nią telefonicznie na numer telefonu stacjonarnego i w ten sposób umawiali się z nią na spotkanie. W jednym ze szczegółowych wywiadów środowiskowych z roku 2007 B. Ż. podała, że nadal pozostaje wdową. B. Ż. do alimentów ze strony męża nie była uprawniona.

W wykonaniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi, który wpłynął do organu rentowego w dniu 2 marca 2012r., wydana została decyzja z dnia 15 maja 2012r. o przyznaniu odwołującej renty rodzinnej po S. Ż. (2) od dnia 1 września 2010r.

Sporną decyzją z dnia 17 maja 2012r. odmówiono wypłaty odsetek od tego świadczenia za okres od dnia 3 listopada 2010r. do 31 marca 2012r.

W konsekwencji powyższych ustaleń Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie nie jest zasadne. Zdaniem Sądu w badanej sprawie zaistniała sytuacja, że opóźnienie w przyznaniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności. Już we wniosku o rentę rodzinną odwołująca wskazała swój inny adres zamieszkania niż adres osoby, po której świadczenie odwołująca chciała uzyskać. Także z aktu zgonu S. Ż. (1) wynika inny adres zamieszkania, niż adres żony ubiegającej się o rentę rodzinną. W takiej sytuacji organ rentowy zobowiązany był do wyjaśnienia okoliczności istnienia między małżonkami wspólności małżeńskiej. Przepisy art. 70 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jako warunek przyznania renty rodzinnej po małżonku wymagają nie faktu trwania małżeństwa lecz istnienia wspólności małżeńskiej. Odwołująca na żądanie organu rentowego złożyła oświadczenie o zawarciu związku małżeńskiego z osobą będącą poprzednio jej teściem, zamieszkiwała z nim

razem i prowadziła wspólne gospodarstwo domowe. Organ rentowy wyjaśniając powyższe rozbieżności uzyskał w dniu 6 października 2010r. informację z Gminnego Ośrodka Pomocy (...) w B., iż B. Ż. nie zgłaszała zmian stanu cywilnego ani miejsca zamieszkania po 18 listopada 2006r., ubiegając się o prawo do świadczeń z pomocy społecznej. Powyższa informacja budziła wątpliwości co do prawdziwości oświadczenia odwołującej o pozostawania wspólności małżeńskiej ze S. Ż. (1). W dniu 22 października 2010r. organ rentowy otrzymał dokumenty z GOPS B., dotyczące ubiegania się przez odwołującą o świadczenia z pomocy społecznej. W oświadczeniach dla (...)u B. Ż. wielokrotnie stwierdziła, że prowadzi jednoosobowe gospodarstwo domowe. Powyższe ustalenia były podstawą przyznawania jej świadczeń z pomocy społecznej w postaci stałych zasiłków. Takie dokumenty wskazujące na to, że odwołująca mija się prawdą w oświadczeniach co do swojej rodzinnej, w szczególności pozostawania we wspólności małżeńskiej ze S. Ż. (1), były przedmiotem rozważań organu rentowego. Stąd i odmowna decyzja w sprawie renty rodzinnej. W toku postępowania przed Okręgowym w K. w sprawie V U 1466/10 prowadzone było szerokie postępowanie dowodowe co do istnienia wspólności małżeńskiej między odwołującą i S. Ż. (1). Przesłuchani zostali świadkowie: H. Ż. , W. R. , A. D., B. Ż., przeprowadzono dowód z przesłuchania stron. Słuchani świadkowie to dzieci odwołującej, dzieci S. Ż. (1) na korzyść, których odwołująca odrzuciła spadek po S. Ż. (3), a także jego kuzyn. Żadna z tych osób nie była zainteresowana negatywnym zakończeniem sprawy dla odwołującej. Sąd I instancji także wyjaśniał sprawę pobierania przez odwołującą pomocy społecznej z GOPS w B. poprzez własną korespondencję z tą jednostką oraz słuchanie jako świadków pracowników GPOS-u. Przeprowadzone postępowanie dowodowe doprowadziło do wydania wyroku niekorzystnego dla odwołującej, zmienionego potem przez Sąd II instancji w oparciu o ten sam stan faktyczny ale inną ocenę dowodów oraz subsumcję stanu faktycznego. Organ rentowy wyrok otrzymał w marcu 2012r., jego niewykonanie w marcu wynikało z korespondencji z GOPS co do pobrania przez odwołującą nienależnych świadczeń z pomocy społecznej. Żądanie odsetek za okres od 3 listopada 2010r. do 31 marca 2012r. jest zatem nieuzasadnione. Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy podstawie przepisu art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji swojego wyroku.

W apelacji B. Ż. zaskarżyła powyższy wyrok w całości zarzucając:

1. sprzeczność ustaleń Sądu I instancji z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającą na przyjęciu, że materiał dowodowy w sprawie zebrany w postępowaniu przed organem rentowym różnił się od materiału zgromadzonego w postępowaniu sądowym, sprzeczność ustaleń Sądu I instancji z treścią materiału dowodowego, polegającą na przyjęciu, że decydujące znaczenie dla oddalenia odwołania skarżącej ma fakt, iż decyzja organu rentowego została zmieniona dopiero w końcowej fazie postępowania;
2. sprzeczność ustaleń Sądu I instancji z treścią materiału dowodowego, polegającą na przyjęciu, że organ rentowy nie ponosi winy za wydanie niezgodnej z prawem decyzji mimo, iż materiał dowodowy zebrany w trakcie postępowania bezspornie wskazuje, że skarżąca pozostawała we wspólności małżeńskiej z mężem;
3. naruszenie prawa materialnego, tj. przepisu art. 85 ust.1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. 2007 r. Nr 11 poz. 74 ze zm.) poprzez jego błędne zastosowanie w świetle zebranego materiału dowodowego w sprawie i przyjęcie, że okoliczności dotyczące różnych adresów odwołującej się z mężem w chwili orzekania organu rentowego dały podstawy do odmowy przyznania prawa do renty rodzinnej po zmarłym mężu S. Ż. (1)

Wskazując na powyższe wnoszę o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sądowi I instancji oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującej się kosztów procesu oraz kosztów zastępstwa prawnego za obie instancje według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji skarżąca podniosła, że decyzja ZUS została zmieniona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24 stycznia 2012r. z uzasadnienia, którego wynika, że nawet osobne miejsce zamieszkania osoby ubiegającej się o świadczenie jest obojętne dla ustalenia wspólności małżeńskiej, która ma decydujące znaczenia dla przyznania świadczenia renty rodzinnej. Okoliczność dotycząca innych adresów odwołującej się i S. Ż. (1) była przez

organ rentowy znana i prowadzenie postępowania dowodowego w tej mierze nie miało żadnego usprawiedliwienia prawnego. Pozostawanie we wspólności małżeńskiej należy do sfery faktu, a nie prawa (por. post. SN z 28.05.2008r., I UK 15/2008). Nie chodzi tu o błąd organu rentowego w wykładni bądź zastosowaniu prawa, ale o błąd w ustaleniach faktycznych, który może być skutkiem naruszenia przepisów postępowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15.10.2010 r. III UK 20/2010 LexPolonica nr 3028490)

Należy mieć na względzie, że w postępowaniu przed organem rentowym dowodem jest tylko to, co prawo za dowód uznaje i jako dowód dopuszcza. Zatem wedle przepisu art. 75 § 1 kpa w z art.123 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych organ rentowy bez ograniczeń mógł z łatwością przeprowadzić dodatkowo postępowanie dowodowe z zeznań świadków, którzy byli przesłuchani przed Sądem, a którzy potwierdzili praktycznie zeznania odwołującej się oraz okoliczności wynikające z dokumentów. W sprawach o przyznanie prawa do renty rodzinnej nie ma żadnych ograniczeń dowodowych jak np. w sprawach o przyznanie prawa do renty chorobowej, wcześniejszej emerytury itd. Ograniczenia nie występują także w procedurze cywilnej, w której okoliczności sporne mogą być wykazywane wszelkimi dowodami. W kontekście prawa do odsetek istotne jest więc stwierdzenie czy organ rentowy w ramach udzielonych mu kompetencji i nałożonych obowiązków w konkretnym przypadku podjął określone działania zmierzające do ustalenia prawa i wyjaśnienia związanych z tym okoliczności faktycznych (por. wyroki z 21.09.1999 r. II UKN 109/99 OSNAPiUS 2000/24 poz. 903 oraz z dnia 9.03.2001 r. II UKN 402/2000 OSNAPiUS 2002/20 poz. 501). Wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, w szczególności, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia, oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa (por. wyrok SN z 25.01.2005 r. I UK 159/2004LexPolonica nr 387865). Powyższe sprowadza się do przyjęcia, że organ rentowy posiadał wystarczający materiał dowodowy do wydania decyzji przyznającej świadczenie renty rodzinnej i nie było żadnych podstaw i potrzeby prowadzenia dodatkowo postępowania dowodowego w wyjaśnieniu wspólności małżeńskiej łączącej odwołującą się ze zmarłym mężem S. Ż. (1).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonej nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie przedmiotem sporu była kwestia, czy organowi rentowemu można przypisać odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, a w konsekwencji czy ubezpieczonej należą się odsetki.

Prawo do odsetek z tytułu opóźnienia w ustalaniu świadczeń z ubezpieczenia emerytalno - rentowego określa art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009r. Nr 205, poz. 1585 – tekst jednolity z późn. zm.), który stanowi, że jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego.

Nie dotyczy to jednak przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono pogląd, że zawarte w art. 85 ust. 1 ustawy określenie: „nie ustalił prawa do świadczenia” oznacza zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2001r., II UKN 402/00, OSNAPiUS 2002 Nr 20, poz. 501), a zatem w tym ostatnim wypadku chodzi o sytuacje, w których organ rentowy odmawiając przyznania świadczenia naruszył przepisy prawa materialnego określające przesłanki nabycia prawa do świadczenia z ubezpieczenia społecznego, przy czym dla powstania obowiązku wypłaty odsetek konieczne jest stwierdzenie naruszenia prawa przez organ rentowy prawomocnym wyrokiem sądu zmieniającym decyzję organu

rentowego i przyznającym prawo do tego świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2004 r., II UK 485/03, OSNP 2005/10/147).

Zgodnie z art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 – tekst jednolity z późn. zm.), w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Termin wypłaty świadczenia, stosownie do treści art. 118 ust. 1 w zw. z ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS został określony na 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, ta zaś odpowiada dacie przedstawienia dowodów (art. 118 ust. 3).

W niniejszej sprawie, po pierwotnie odmownej decyzji organu rentowego, wnioskodawczyni przyznano prawo do renty rodzinnej po zmarłym mężu S. Ż. (1) dopiero z wyniku postępowania przed Sądem, zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24 stycznia 2012 r. (sygn. akt III AUa 1141/11) zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 3 czerwca 2011r. (sygn. akt V U 1466/10) oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i przyznającą B. Ż. prawo do renty rodzinnej po zmarłym mężu od 1 września 2010r.

Odnosnie odpowiedzialności organu rentowego i obowiązku zapłaty odsetek w wyniku zmiany jego decyzji w postępowaniu sądowym wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 kwietnia 2009r. (I UK 345/08, OSNP 2010/23-24/293) wskazując, iż organ rentowy nie ma obowiązku wypłaty odsetek od świadczenia rentowego przyznanego w terminie 30 dni od wpływu prawomocnego wyroku sądu zmieniającego uprzednią decyzję tego organu odmawiającą prawa do renty, jeżeli rozstrzygnięcie sprawy w postępowaniu odwoławczym uzasadnione było ustaleniami, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu z uwagi na ograniczenia dowodowe obowiązujące w postępowaniu przed tym organem. W uzasadnieniu tego orzeczenia Sąd Najwyższy wskazał, że błędy organu rentowego podzielić można na błędy w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa oraz błędy w ustaleniach faktycznych, będące skutkiem naruszenia przepisów proceduralnych. Jeżeli zatem organ rentowy dokonał nieprawidłowej wykładni lub błędnego zastosowania prawa, to ubezpieczonemu należą się odsetki od kwoty świadczenia przyznanego wyrokiem sądu liczone od upływu terminu, w którym organ rentowy powinien był wydać prawidłową decyzję uwzględniającą wniosek. Bardziej złożona jest prawna kwalifikacja błędu w ustaleniach faktycznych jako przesłanki uzasadniającej odpowiedzialność organu rentowego z tytułu wypłaty odsetek za opóźnienie. Możliwa jest bowiem sytuacja, że przyznanie prawa do świadczenia nastąpi na skutek ustaleń faktycznych Sądu, co może wiązać się z problematyką postępowania dowodowego związanego w dużym stopniu z kompetencjami organu rentowego związanymi ze środkami dowodowymi dopuszczonymi w postępowaniu przed organem rentowym.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w przedmiotowej sprawie nie zachodziły podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego za opóźnienie w wydaniu prawidłowej decyzji. Organ rentowy wydając decyzję z dnia 3 listopada 2010r. odmawiającą wnioskodawczyni prawa do renty rodzinnej nie dysponował takim materiałem dowodowym, który pozwalałby na jednoznaczne stwierdzenie, że wnioskodawczyni pozostawała ze S. Ż. (1) we wspólności małżeńskiej, co było przesłanką nabycia prawa do renty rodzinnej. Decyzji tej nie można zatem uznać za błąd organu rentowego i stwierdzić, że już w tej dacie organ rentowy na podstawie dostępnych dowodów mógł wydać decyzję zgodną z prawem, co zostało potwierdzone dopiero późniejszym orzeczeniem Sądu. Również postępowanie przed Sądem Okręgowym w Kaliszu rozpoznającym odwołanie wnioskodawczyni od tej decyzji, a nawet wyrok tegoż Sądu z dnia 3 czerwca 2011r. w dalszym ciągu nie dawały podstaw do przyznania wnioskodawczyni świadczenia rentowego. Sąd ten bowiem również ustalił, że wnioskodawczyni nie pozostawała we wspólności małżeńskiej ze zmarłym mężem. Istotne było dopiero postępowanie przed Sądem Apelacyjnym, którego wyniki i odmienna ocena prawna przesądziły o bezzasadności decyzji odmawiającej wnioskodawczyni prawa do renty rodzinnej. A więc w tym postępowaniu uznano po raz pierwszy, iż zostały spełnione wszystkie przesłanki warunkujące przyznanie wnioskowanego przez B. Ż. świadczenia. Brak było więc winy organu rentowego rodzącej odpowiedzialność za nieustalenie prawa do renty rodzinnej wnioskodawczyni jeszcze w toku postępowania przed tym organem.

Wskazać przy tym należy, że przy ustalaniu prawa wnioskodawczyni do renty, Sąd Okręgowy w Kaliszu dopuścił dowód z przesłuchania czterech świadków, przeprowadził dowód z przesłuchania stron, przesłuchania dwóch pracowników GOPS-u w B. oraz z dokumentacji GOPS-u, zaś kontrolując zapadłe orzeczenie, Sąd Apelacyjny w Łodzi, dodatkowo przeprowadził dowód z przesłuchania wnioskodawczyni.

Podkreślenia zatem wymaga, iż dopiero tak uzupełniony materiał dowodowy umożliwił Sądowi Apelacyjnemu merytoryczną kontrolę zaskarżonego wyroku i przedmiotowej decyzji. W konsekwencji zaś, skoro tego materiału dowodowego nie przedłożono w postępowaniu przed organem rentowym, to nie można obciążać organu rentowego odpowiedzialnością za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Reasumując, Sąd Okręgowy słusznie nie obarczył organu rentowego odpowiedzialnością za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, i co za tym idzie trafnie uznał za prawidłową zaskarżoną decyzję organu rentowego odmawiającą wypłaty odsetek.

Stosownie do treści art. 385 k.p.c. sąd drugiej instancji oddał apelację, jeżeli jest ona bezzasadna. Wobec powyższego Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.